

Predraga braćo i sestre,

s velikom radošću započinem svoj pohod moleći zajedno s vama, u ovoj katedrali, Šesti čas.

Drugi vatikanski koncil određuje Božanski časoslov kao “glas Zaručnice koja govori Zaručniku” (usp. Drugi vatikanski koncil, konstitucija *Sacrosanctum Concilium*, 84) te kao “molitvu koju Krist, sjedinjen sa svojim Tijelom, uzdiže Ocu” (*isto*). I čitanje koje smo čuli naglašava da smo “u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni” (1 Kor 12,13).

Možemo se, stoga, u razmišljanju poslužiti upravo tim dvjema slikama: zaručnice i tijela. Prva nas podsjeća da je Crkva, a osobito ovaj zbor, bogat darovima i karizmama te raznolikošću životnih putova svakoga od nas, prije svega, ljubljena Zaručnica. Bog vas je htio ovdje jer u vama i u vašem zajedništvu ljubi jedinstvenu i svetu ljepotu i dobrotu. On je izabrao vas, a ne druge, da danas predstavljate “zajednicu svetih” (usp. 1 Kor 1,2) koja je u Barceloni.

S tom sviješću pozivam vas da jednodušno obnovite odluku da zajedno hodite – svi, vjernici i pastiri – Kristovim stopama prema punini života. Crkva je plod čina ljubavi koji joj prethodi i dolazi od Boga, i raste ponajprije tako da se daje ljubiti od Njega, sjedinjena, srcem poniznim i zahvalnim; jer samo onaj koji se prepušta Božjoj ljubavi može s drugima graditi djela ljubavi.

U tom smislu papa Franjo je prije nekoliko godina preporučio ovoj dijecezanskoj zajednici da “polazi od susreta s Kristom” kako bi rasla “u bratstvu, u navještaju Radosne vijesti Evanđelja” (*Videoporuka prigodom inauguracije tornja Blažene Djevice u Sagradi Familiji*, Barcelona, 9. prosinca 2021.). A godinu kasnije ponovio je sjemeništarcima ove iste dijeceze, hodočasnici u Rimu: “Nikad ne prestajte kušati i dozivati u pamet tu ljubav izabranja koja se izlijeva i izljevati će se obilno u vaša srca [...]. Nikad ne gasite taj oganj koji će vas učiniti neustrašivim navjestiteljima Evanđelja” (*Govor zajednici Sjemeništa u Barceloni*, 10. prosinca 2022.).

Njegove riječi naznačuju ozračje koje smo pozvani širiti u svojim sredinama: u obiteljima, u župama, na radnim mjestima i u mjestima odgoja, u biskupijskim uredima i u svakom području života – ozračje obitelji u kojemu se živi zajedno, svjesni zajedničkog sinovstva i zajedničkog poziva, solidarni, otvoreni, sposobni za milosrđe, žrtvu, uzajamnu brigu i praštanje.

Predragi, Barcelona u tome ima veliku crkvenu tradiciju. Na to je podsjećao sveti Ivan Pavao II. kada je, za svoga pohoda, hvalio “gostoljubivi duh koji je tijekom povijesti vodio vas Barcelonce i Katalonce da dijelite ljudsko i kršćansko građanstvo s bezbrojnim narodima” (*Angelus*, Barcelona, 7. studenoga 1982.), potičući vas da “proglasite pred Crkvom da je ovaj grad i ova regija veliko ognjište otvoreno kršćanskom bratstvu” (*isto*).

U tim riječima odražavaju se lica mnoge braće i sestara koji su među vama djelovali i djeluju kako bi gradili sklad i zajedništvo, iznad svake podjele. I danas to nalazi potvrdu u živosti brojnih djela navještaja, odgoja i karitativne ljubavi kojih ste svi vi nositelji i sudionici.

To nas vodi drugoj slici na kojoj se želimo zadržati: slici tijela, koja je središnja tema čitanja koje smo čuli (usp. 1 Kor 12,12-13).

Ako je Krist Zaručnik koji nas je prvi ljubio, On je ujedno i Glava s kojom smo sjedinjeni kao udovi jednoga Tijela, jedni drugima na služenje, "ljudi iz svakog plemena, jezika, puka i naroda" (Otk 5,9), svi prožeti djelovanjem istoga Duha, svi pozvani na istu svetost.

To je važno, jer nas podsjeća da zajednički rad za nas nije izbor stila, nego nutarnja potreba, utemeljena na milosti darovanoj svakomu "po mjeri dara Kristova" (Ef 4,7), na koji odgovaramo koristeći primljene karizme u poštovanju povjerenih službi. Duh nas, poput dijelova jednog živog organizma, potiče da se ne samo nesebično darujemo ondje gdje nas Providnost poziva, nego i da to činimo prema Božjim naumima, u poslušnosti i pouzdanju.

Kao u tijelu, i među nama ima udova jačih i slabijih, nekih vidljivih koji obavljaju očite službe, i drugih skrivenih koji djeluju iznutra, ponekad neprestano izvršavajući životne zadaće a da to nitko i ne zamjećuje.

Mnoge su slike kojima bismo mogli opisati raznolikost i važnost službi i poslanja među nama, ali poruka je uvijek ista: u bogatstvu primljenih darova jaki smo jer smo ujedinjeni, i ujedinjeni smo jer nas oživljuje isti Duh – Duh Kristov, Duh zajedništva za spasenje svih (usp. Ef 4,4). Stoga je važno da nitko od nas ne dopusti da išta razori jedinstvo u kojemu nas je Bog postavio i prema čijoj nas punini vodi iz dana u dan.

Barcelona se naziva glavom i središtem Katalonije. To ovoj zajednici – svima vama Barceloncima i Kataloncima – daje posebno poslanje i odgovornost da, uz Božju pomoć, budete graditelji jedinstva.

Uskoro ćemo štovati ostatke svete Eulalije, suzaštitnice ove katedrale, ove dijeceze i ovoga grada. Sveti Augustin, govoreći o mučenicima, kaže: "Neka nam se ne čini malim biti udovima onoga tijela čiji su udovi i oni kojima se ne možemo usporediti [...]. Poslušni smo istome Gospodinu [...], prožeti istom ljubavlju i [...] združeni u istome jedinstvu" (*Sermo* 280, 6).

Draga braćo i sestre, u tome duhu i mi želimo, u svijetu rastrganom ratovima i podjelama, u društvu sve raspršenijem i individualističnijem, biti "mučenici", to jest svjedoci i proroci jedinstva, prihvaćanja, sloge i mira, pa i po cijenu žrtava i odricanja. Poput svete Eulalije i mnogih drugih mučenika, želimo izreći svoj "da", spremni, gdje je potrebno, umirati sebi, izgubiti se da bismo se pronašli, odreći se onoga što je suvišno kako bismo gradili na onome što je bitno i traje zauvijek (usp. Mt 16,24-26).

To nas uči Raspeti; na to nas pozivaju apostol Pavao i primjeri svetaca; to želimo činiti zajedno, prema Isusovoj molitvi Ocu na Posljednjoj večeri: "Ja u njima i ti u meni, da budu savršeno jedno, te svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio kao što si mene ljubio" (Iv 17,23).

Neka nam pomogne Marija, Majka Crkve i Majka jedinstva, da budemo vjerni toj zadaći i tom poslanju:

Sveta Marijo od Milosrđa, moli za nas.